

РЕШЕНИЕ

№ 4017

гр. София, 16.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 16.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **1335** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).
Образувано е по жалба на [фирма] - С., представлявано от И. В. Д., срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-22221021001811-091-001/18.10.2021 г., издаден от К. Г. М. - орган възложил ревизията, и Е. М. И.-Г. - ръководител на ревизията, поправен с акт за поправка № П – 22221021181753-003-001, в частта, потвърдена с Решение № 1997/30.12.2021г. на Директор на Дирекция „ОДОП“ – С. при ЦУ на Национална агенция за приходите, с която е ангажирана отговорността на дружеството на основание чл. 177 от ЗДДС по доставки на [фирма], за сумата в размер на общо 158 773.13лв., от които 111 789.69лв. главници и 46 983.44лв. лихви.

В жалбата е посочено, че РА е издаден в нарушение на материалния закон и съществени процесуални нарушения. Твърди се, че в ревизионното производство органите по приходите не са спазили визираните в чл. 3 и чл. 5 от ДОПК принципи. Изтъкнато е, че в случая от страна на ревизиращите органи не е доказан субективния елемент за знание, поради което неправилно е прието, че са налице всички

необходими предпоставки за приложение на чл. 177 ЗДДС. Позовават се на практика на СЕС – в частност на решението по дело С-384/2004. Излагат се твърдения, че по процесните фактури с предмет „наем на персонал“ с доставчик [фирма] е извършено заплащане, което противоречи на направените от органите по приходите констатации, като се изтъква, че заплащането по доставките не съставлява елемент от фактическия състав на чл. 177 ЗДДС. Иска се от съда отмяна на РА и се претендират направените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят - [фирма], редовно призован, не се представлява. Депозирани са писмени бележки, постъпили на 10.05.2022 г. от представляващия дружеството, чрез които жалбата се поддържа.

Ответникът в производството – директорът на Дирекция ОДОП – С., чрез юрк. М. оспорва жалбата, като прави искане съда да постанови решение, с което да отхвърли същата. Претендира юрисконсултско възнаграждение в размер на 4 118 лв.

След преценка на събраните по делото доказателства, Административен съд – София - град, трето отделение, 75 състав, приема от фактическа страна за установено следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221021001811-020-001 от 29.03.2021 г. е възложено извършването на ревизия на [фирма] за ангажиране на отговорност по чл. 177 от ЗДДС за периодите от 01.06.2017 г. до 31.01.2018 г. за доставки, документирани със 76 фактури, издадени от [фирма] и описани подробно в заповедта по номер на документа и дата на издаване. ЗВР е връчена на адресата на 05.04.2021 г. електронно, по реда на чл. 29, ал. 4 от ДОПК във връзка с чл. 30, ал. 6 от ДОПК на обявения от дружеството адрес [електронна поща]. Ревизията е първа за ангажиране на отговорност на жалбоподателя за дължим и невнесен данък по реда на чл. 177 от ЗДДС във връзка с доставки, фактурирани от [фирма]. Първоначалният срок за извършване на ревизията е бил 05.07.2021г. Ревизията е възложена от М. Й. С., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., в качеството на заместник на К. Г. М., на същата длъжност. Възложилият ревизията орган по приходите е оправомощен да възлага ревизии на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК със Заповед №РД-01-128 от 18.02.2020 г. и Заповед №РД-84-2200-152 от 16.03.2021 г. на директора на ТД на НАП С..

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад №Р-22221021001811-092-001 от 03.09.2021 г., връчен на дружеството на 07.09.2021 г. по електронен път. Жалбоподателят е подал възражение по чл. 117, ал. 5 от ДОПК с вх. №53-00-1083 от 21.09.2021 г. Възражението е преценено от ревизиращия екип като неоснователно.

Ревизията приключва с РА № Р-22221021001811-091-001 от 18.10.2021 г., издаден от К. Г. М. – органът, възложил ревизията, и Е. М. И.-Г., на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията, с който е ангажирана отговорност на дружеството по реда на чл. 177 от Закона за данък върху добавената стойност за дължим и невнесен данък общо в размер на 111 789,69 лв. и лихви в размер на 46 938,44 лв. във връзка с доставки, фактурирани от [фирма], за ревизираните данъчни периоди юни, юли, август и декември 2017 г. и месец януари 2018 г. по фактури от №0...020 от 01.06.2017 г. до №0...034 от 23.06.2017 г., от №0...037 от 01.07.2017 г. до №0...052 от 24.07.2017 г., №0...054 от 01.08.2017 г., от №0...056 от 23.08.2017 г. до №0...070 от 23.08.2017 г., №0...075 от 01.09.2017 г., от №0...078 от 25.09.2017 г. до №0...092 от 25.09.2017 г., №0...099 от 02.10.2017 г., №0...0101 от 23.10.2017 г., №0...0102 от 23.10.2017 г., №0...0107 от 01.11.2017 г., №0...0110 от 23.11.2017 г., №0...0111 от 23.11.2017 г., №0...0117 от 01.12.2017 г., №0...0121 от 23.12.2017 г., №0...0122 от 23.12.2017 г., №0...0129 от 02.01.2018 г., №0...0131 от 23.01.2018 г. и №0...0132 от 23.01.2018 г. РА е връчен електронно на 18.10.2021 г. Фактическите основания, за ангажиране на отговорността на жалбоподателя, се свеждат до следното: дружеството е получател по тези облагаеми доставки, ползвало е право на приспадане данъчен кредит по посочените доставки, данъкът по доставките не е бил внесен от [фирма] и облагаемите доставки са привидни и заобикалят закона.

С Ревизионен акт №П-22221021181753-003-001 от 18.10.2021 г. за поправка на ревизионен акт е направена поправка на допуснатата техническа грешка относно размера на лихвите в Таблица №3 на РА, а именно - вместо лихви в размер на 46 983,44 лв. са определени лихви в размер на 46 938,44 лв.

РА е оспорен по административен ред. С Решение № 1997/30.12.2021г. на Директорът на Дирекция „ОДОП“–С. е потвърдил обжалвания пред него РА, в частта, с която е ангажирана отговорността на дружеството на основание чл. 177 от ЗДДС по доставки

на [фирма], документирани със 76 фактури, издадени от [фирма] с номера и датирани, както следва: от № 0...020 до № 0...034 от юни 2017г., от № 0...037 до № 0...052 от юли 2017г., № 0...054 и от № 0...056 до № 0...070 от август 2017г., № 0...075 и от № 0...078 до № 0...092 от септември 2017г., № 0...099, № 0...0101, № 0...0102 от октомври 2017г., № 0...0107, № 0...0110, № 0...0111 от ноември 2017г., № 0...0117, № 0...0121, № 0...0122 от декември 2017г., № 0...0129, № 0...0131, № 0...0132 от януари 2018г., за сумата в размер на общо 158 773.13лв., от които 111 789.69 лв. главници и 46 983.44лв. лихви. Решението е съобщено на жалбоподателя на 05.01.2022 г. Жалбата до съда срещу ревизионния акт, в частта, потвърдена с решението на Директора на Дирекция ОДОП, е подадена на 11.01.2022 г.

Във връзка фактическите основания за ангажиране на отговорността на дружеството по чл. 177 от ЗДДС, от събраните по делото доказателства се установява следното:

Основната извършвана от жалбоподателя търговска дейност към процесните периоди е управление на данъчни складове и управление на обекти за търговия на дребно с горива и химически продукти. За целта има издадени лицензи за управление на данъчни складове и лиценз за международен автомобилен превоз на товари.

За съответните данъчни периоди жалбоподателят е ползвал право на данъчен кредит по 76 фактури, издадени от [фирма] с номера и датирани, както следва: от № 0...020 до № 0...034 от юни 2017г., от № 0...037 до № 0...052 от юли 2017г., № 0...054 и от № 0...056 до № 0...070 от август 2017г., № 0...075 и от № 0...078 до № 0...092 от септември 2017г., № 0...099, № 0...0101, № 0...0102 от октомври 2017г., № 0...0107, № 0...0110, № 0...0111 от ноември 2017г., № 0...0117, № 0...0121, № 0...0122 от декември 2017г., № 0...0129, № 0...0131, № 0...0132 от януари 2018г., подробно описани в РД от стр. 10 до стр. 12. Във фактурите ДДС е посочен на отделен ред.

Доставките са с предмет „Наем на персонал“ до договори за предоставяне от [фирма] срещу възнаграждение на служители и/или изпълнители, с които същият има действащи сключени трудови договори, за да полагат труд в полза на жалбоподателя, при договорени от страните ред, срок и условия. Договорите са от 23.05.2017г. Като работно място на служителите са договорени различни обекти – данъчни складове и бензиностанции, стопанисвани от наемателя, находящи се в различни населени места

в цялата страна. Наетите служители са описани в приложения към договорите. Броят им варира в границите 4 – 12 лица, общо те са 80. Договорите са прекратени с анекси, считано от 01.10.2017 г., от 01.11.2017 г., от 23.12.2017 г. и от 01.03.2018 г. По повод на договорите страните са подписали споразумение за съвместно осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд и заповеди за прекратяване на трудовите правоотношения с предоставения под наем персонал. Възнаграждението по договорите варира в широк диапазон (24600лв. – 1950лв. и е уговорено за месец). Част от задълженията към [фирма] са платени по банков път – общо в размер на 204 240 лв. Друга част от задълженията – в размер на 1 454 671.90лв., са прехвърлени от кредитора [фирма] на трето лице чрез договор за цесия и съответно за жалбоподателя е отпаднало основанието за плащане към [фирма]. Няма доказателства, че дължимата сума по договорите за наем на персонал в размер на 1 454 671.90лв. е платена на приобретателя на вземането. Преимуществова част от лицата, наети от жалбоподателя, са имали сключен трудов договор с [фирма] от 23.05.2017г., за тях са подадени уведомления по чл. 62, ал.5 от КТ, подавани са декларации обр. 1 с данни за осигурените лица за осигурителен стаж и доход, подавани са декларации Обр. 6 за дължими осигурителни вноски по Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица /отм., но в сила за процесните периоди/, но не са внасяни осигурителни вноски. Лицата са наети да осъществяват конкретно функции и на места, за които впоследствие са сключени договорите за наемане на персонал с жалбоподателя. Както вече се посочи, в основната си част трудовите договори, сключени от [фирма], са от 23.05.2017 г. От 80 трудови договора на тази дата не са сключени само шест, които са от датите 26.05.2017 г., 01.06.2017 г., 05.06.2017 г., 13.06.2017 г. 07.07.2017 г. и 13.07.2017 г., т.е. след 23.05.2017г. Нито едно лице не е било наето дори ден предварително от [фирма] Впоследствие по-голяма част от работниците са сключили трудови договори с [фирма], като са били наети от жалбоподателя за същата длъжност, на същото работно място. По делото не се установи [фирма] през посочения период да е имало обекти, подобни на стопанисваните от жалбоподателя, за които да е имало нужда да търси и ангажира

персонал. Преимуществена част от лицата, наети от [фирма], преди това са работили на същите обекти, на същите длъжности, отново като „пренаети лица“, ползвани от жалбоподателя, въз основа на договори за наем на персонал, сключен между жалбоподателя с друго лице – [фирма], с което дружество лицата са имали сключен трудов договор.

[фирма] е дружество, регистрирано по ЗДДС на 28.04.2017 г. на основание чл. 100 от ЗДДС – регистрация по избор, и е дерегистрирано на 21.03.2018 г. на основание чл. 176 от ЗДДС – във връзка с данъчни нарушения и предотвратяване на данъчни измами. Била му е извършена ревизия за установяване на задължения по ЗДДС за периодите от 28.04.2017 г. до 31.07.2017 г. и е издаден Ревизионен акт №Р-22221317005090-091-001 от 28.03.2018 г. Установените задължения с РА и по СД по повод на обсъжданите доставки за ДДС [фирма] за съответните данъчни периоди, които не са внесени в бюджета, са следните:

2017г.:

м. 06. задължения по РА за ДДС в размер на 52 179.31лв. и лихва в размер на 18148.26лв.

м. 07. задължения по РА за ДДС в размер на 51811.81лв. и лихва в размер на 18020.44лв.

м. 09., 10. и 11. – няма задължения

м. 12 – задължения по СД в размер на 9838.94лв. и лихва в размер на 3618.83лв.

2018г. – м. 01. задължения по СД в размер на 8612.06лв. и лихва в размер на 3095.80лв.

При справка в информационната система на НАП е констатирано, че [фирма] не е подавало годишни данъчни декларации по чл. 92, ал. 1 от Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ за периодите 2018 г., 2019 г. и 2020 г. и има установени с РА или декларирани със СД и декларации обр. 1 и обр. 6 задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски в особено големи размери. По данни от АГЕНЦИЯ ПО ЗАЕТОСТТА е установено, че [фирма] не е регистрирано като дружество, осигуряващо временна заетост.

В хода на ревизията с писмо № Р-22221021001811-999-001 от 20.07.2021 г. органите по приходите са изискали информация от ТД на НАП С., дирекция „Събиране“ за

наличие на невнесени от [фирма] задължения и предприети действия за събирането им. Получен е отговор, в който е посочено, че установените и декларираните от дружеството задължения не са внесени. За събирането им е образувано изпълнително дело, но поради липса на суми по банкови сметки и липса на активи дългът на [фирма] е квалифициран като несъбираем.

При тези факти и обстоятелства ревизиращият екип е приел, че са налице основания за ангажиране на отговорността на [фирма] по реда на чл. 177 от ЗДДС.

За периода от 01.06.2017г. до 31.01.2018г. жалбоподателят е ползвал право на данъчен кредит по посочените фактури в следните размери:

2017

м. 06. – 46409.32лв.

м. 07. – 46431.81лв.

м. 08. - 46.416.06лв.

м. 09. - 47157.61лв.

м. 10 - 19100.81лв.

м. 11 - 13896.21лв.

м. 12 - 8839.11лв.

2018

м. 01. - 8088.06лв.

На жалбоподателя е била извършвана ревизия по ЗДДС за данъчни периоди от 01.06.2017 г. до 31.05.2019 г. Издаден е Ревизионен акт №Р-22221019003851-091-001 от 11.02.2020 г. В хода на ревизията на задълженото лице е признато право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 236 536,99 лв. по фактури, издадени от [фирма], сред които са и процесните. Ревизиращите са приели за реално осъществени фактурираните от [фирма] доставки с предмет – „наем на персонал“, „комисионна по договор“ и „по договор“.

Така изложените факти не са спорни. Спорът между страните се свежда до това дали процесните доставки на [фирма] към жалбоподателя са привидни и/или заобикалят закона и респ. налице ли са основания за ангажиране отговорността на дружеството жалбоподател по чл. 177 от ЗДДС за 111 789, 69 лв. и лихви в размер на 46 938, 44 лв.

по 76 бр. фактури, издадени от [фирма].

Въз основа на установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Оспореният ревизионен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при липса на съществени процесуални нарушения. Неоснователни са твърденията в жалбата за извършени от ревизиращите органи нарушения на принципите на законност и служебно начало, закрепени в чл. 3, чл. 5 от ДОПК. Изяснени са фактите от значение за процесните доставки, установени безпристрастно от органите по приходите, съгласно изискванията на чл. 3, ал. 1, ал. 2 и, ал. 3 ДОПК. Противно на твърденията в жалбата, съдът счита, че органите по приходите са положили дължимата по силата на служебното начало грижа, в резултат на която са установили всички факти и обстоятелства от значение за резултатите от ревизията и са ги подложили обективен анализ и оценка. Доказателствата, послужили за издаването на РА, са събрани по предвидения в ДОПК ред.

Съгласно Тълкувателно решение № 6 от 15.04.2021 г. на ВАС по т. д. № 6/2019 г., не е нищожен ревизионен акт, издаден на регистрирано лице - получател по облагаема доставка, на основание чл. 177 от Закона за данък върху добавената стойност, когато с предходен ревизионен акт на същото лице не е коригирано извършеното от него приспадане на данъка, свързан пряко или косвено с дължимия и невнесен от друго лице данък, в случай, че въпросният акт не е издаден по реда на чл. 133 и чл. 134 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс за изменение на задължения, установени с влязъл в сила РА.

За да прецени съответствието на акта с материалния закон, съдът съобрази следното:

Нормата на чл. 177 от ЗДДС регламентира, че: регистрирано лице - получател по облагаема доставка, отговаря за дължимия и невнесен данък от друго лице, доколкото е ползвало право на приспадане на данъчен кредит, свързан пряко или косвено с дължимия и невнесен данък (ал. 1); отговорността по ал. 1 се реализира, когато регистрираното лице е знаело или е било длъжно да знае, че данъкът няма да бъде внесен, и това е доказано от ревизиращия орган по реда на чл. 117 - 120 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ал.2); за целите на ал. 2 се приема, че

лицето е било длъжно да знае, когато са изпълнени едновременно следните условия:
1. дължимият данък по ал. 1 не е ефективно внесен като резултат за данъчен период от който и да е предходен доставчик по облагаема доставка с предмет същата стока или услуга, независимо дали в същия, изменен или преработен вид, и 2. облагаемата доставка е привидна, заобикаля закона или е на цена, която значително се отличава от пазарната (ал.3). Отговорността по ал. 1 не е обвързана с получаването на конкретна облага от невнасянето на дължимия данък (ал. 4). В случаите по ал. 1 и 2 отговорността се реализира по отношение на лицето, пряк получател по доставката, по която не е внесен дължимият данък (ал. б).

Както вече се посочи, спорният момент по делото е дали процесните доставки на [фирма] към жалбоподателя са привидни и/или заобикалят закона. В тази връзка съдът съобрази следното: Обсъжданите по делото договори за наем на персонал, по които са плащани възнаграждения и респ. са издавани процесните фактурите, са частни диспозитивни документи, който удостоверяват с обвързваща съда доказателствена сила само, че страните са направили изявленията, които се съдържат в тях. Действително страните са свободни да сключват всякакви споразумения, но при преценка на тяхната действителност, т.е. доколко те не са симулативни или заобикалящи закона, съдът не е обвързан от изявленията на страните, а следва да ги цени с оглед събрания по делото доказателствен материал. Фактурите, счетоводните отразявания и прочие са частни свидетелстващи документи, които не се ползват с обвързваща съда доказателствена сила и също тяхната достоверност подлежи на преценка с оглед тяхната логичност и обосновааност, в контекста на останалия събран по делото доказателствен материал. С оглед установеното от фактическа страна съдът приема, че процесните доставки за наем на персонал са симулативни, като основанието за този извод е следният: Конструкцията, използвана за ангажиране на лицата да работят на стопанисваните от жалбоподателя обекти – чрез сключване на договор за наем на персонал, в контекста на установените по делото обстоятелства, няма каквато и да било житейска и икономическа логика. Тези лица вече са работили на обектите на жалбоподателя, макар не въз основа на трудови договори с него, а с трето лице, което отново ги му ги „отдавало“ под наем. Връзката на жалбоподателя с тези лица не е било необходимо да бъде опосредена и респ. нищо не е налагало

жалбоподателят да поема разноски за изплащане на възнаграждението по договорите за наемане на персонал. Това личи ясно от факта, че след прекратяване на трудовите договори с [фирма], работниците са наети от жалбоподателя за извършване на същата работа. Тези лица (работниците) очевидно не са „открити“ по поръчка на жалбоподателя от [фирма], който сключва трудови договори с тези лица на същата дата, на която сключва договор за наем на персонал с жалбоподателя, при това с едновременно със 74 лица в различни части на страната. Още по-малко тези лица са били наети очевидно за негови нужди, доколкото той не е стопанисвал обекти, на които лицата да изпълняват договорената работа. Единствената ясна цел, която разкриват обективните факти по делото е, че тези лица са наети само и единствено с цел осъществяване на привидна облагаема доставка за наем на персонал към жалбоподателя, по която той да ползва данъчен кредит, като очевидно намерението е било само по част от доставките да се извърши реално плащане между страните по договора. При тези обстоятелства е несподелимо и твърдението, че жалбоподателят е бил добросъвестен участник в доставката. Дори само обстоятелството, че същият е ползвал същите лица непосредствено преди сключване на договорите с [фирма] въз основа на договор за наемане на персонал с друго лице, изключват тази възможност. Вместо директно да сключи трудови договори с работници, жалбоподателят е подписал договори за наем на персонал с дружество, което не е регистрирано в Агенция по заетостта като частен трудов посредник или като осигуряващ временна заетост и в чийто предмет на дейност не е включено предоставяне под наем на персонал. [фирма] е регистрирано с капитал от 100 лв., не разполага с никакви материални активи, не извършва реална икономическа дейност. Няма каквато и да било обективна причина именно [фирма] да е избран за доставчик на подобна услуга. Нито в хода на ревизионното, нито в хода на съдебното производство са ангажирани доказателства, от които да е видно как [фирма] е осъществило контакт с [фирма] и по какви критерий е избран за извършване на услуга от такъв вид. Грижата на добрия търговец предполага да се извърши проучване, за да се установи надеждността и легитимността на доставчика. При полагане грижата на добрия търговец обичайно се проучва търговския опит на доставчиците и клиентите (например история, публични отчети, други общодостъпни данни). По тези съображения, след съвкупен анализ на

събраните по делото доказателства, настоящата съдебна инстанция приема, че изводите на органите по приходите досежно наличието на субективния елемент за възникване на отговорността на [фирма] по чл. 177 ЗДДС, ал. 2, във връзка с ал. 3 – жалбоподателят е бил длъжен да знае, че данъкът няма да бъде внесен, доколкото дължимият данък по процесните облагаеми доставки от [фирма] не е ефективно внесен (естеството на доставката не предполага наличие на предходни доставки, които да се обсъждат) и облагаемата доставка е привидна.

По изложените съображения съдът приема, че са налице основания за ангажиране отговорността на дружеството жалбоподател по чл. 177 от ЗДДС за задълженията на [фирма] за ДДС по повод на процесните доставки до размера на приспаднатия от жалбоподателя данъчен кредит и за дан. периоди, както следва:

2017

м. 06. – 46409.32лв.

м. 07. – 46431.81лв.

м. 08. - 46.416.06лв.

м. 09. - 47157.61лв.

м. 10 - 19100.81лв.

м. 11 - 13896.21лв.

м. 12 - 8839.11лв.

2018

м. 01. - 8088.06лв.

Общо: 11790.69лв.

С РА има грешно определяне на главниците за юли 2017г. (посочено е 46432.81лв., вместо 46431.81лв.) и за януари 2018г. (посочено е 8086.06лв., вместо 8088.06лв.). С оглед забраната със съдебното решение да се изменя актът във вреда на жалбоподателя – чл. 160, ал. 6 от ДПОК, само грешката за юли следва да бъде коригирана. С Акта за поправка на РА обсъжданите грешки не са коригирани, тъй като с акта за поправка е поправен само резултатът от сбора на лихвите.

Съгласно Тълкувателно решение № 4 от 10.05.2022 г. по тълкувателно дело 2 / 2020 г. на ВАС, обхватът на солидарната отговорност по чл. 177 ЗДДС включва и задълженията за лихви за забава върху дължимия и невнесен данък от друго лице. С

оглед на това правилно за посочените главници са начислени и лихви. Размерът на лихвата е правилно определен за съответните данъчни периоди с изключение на тази за юли 2017г. и за януари 2018г., поради грешните изходни данни за главниците, но грешката за януари е в полза на жалбоподателя и не следва да бъде коментирана, на основание чл. 160, ал.6 от ДОПК. Дължимата лихва за задължението за дан. период юли 2017г. в размер на 46431.81лв. от 15.08.2017г. до датата на издаване на РА – 18.10.2021г. е в размер на 19683.50лв., а не 19683.93лв.

По изложените съображения съдът приема, че оспореният акт е незаконосъобразен в частта, с която за доставки в дан. период юли 2017г. по фактурите, издадени от [фирма], на жалбоподателя е определено задължение в размер на главница над 46431.81лв., т.е. за разликата от един лев до посочения с РА размер на главницата и съответно лихви над 19683.50лв., за разлика от 0.43ст. до определения с РА размер на лихвите. В останалата част оспореният ревизионен акт е законосъобразен и жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена.

Лихвите са изчислени с програмен продукт "Лихвен калкулатор" публикуван в сайта на НАП -www.nap.bg.

С оглед изхода на делото претенцията за присъждане на разноси от страна на жалбоподателя е частично основателна – съразмерно на уважената част от жалбата. По делото са представени доказателства за направени разноси в размер на 50лв. – платената държавна такса. При материален интерес по делото 158 773.13лв. и уважена част от жалбата в размер на 1.43лв., претенцията на жалбоподателя е основателна до размера от 1.43лв.

С оглед изхода на делото претенцията за заплащане на разноси от страна на процесуалния представител на ответника по жалбата също е частично основателна. Процесуалното представителство е реално осъществено, поради което възнаграждението е дължимо и следва да се определи по реда на чл.8, ал.1, т.5 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съразмерно на отхвърления материален интерес – 158771.7лв., а именно в размер на 1564.82лв.

С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на осн. чл. 161, ал. 1 от ДОПК същото следва да бъде уважено в размер, определен при съобразяване разпоредбата на

чл. 8, ал. 1, т. 5 от Наредба № 1 за минималните адвокатски възнаграждения, а именно - 4 117.73лв., при материален интерес по делото 158 773.13лв. и отхвърлена част от жалбата в размер на 4117.69лв.

По компенсация жалбоподателят следва да бъде осъден да плати разноски по делото в размер на 4116.26лв.

Воден от горното и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161, ал.1 от ДОПК, Административен съд София-град, трето отделение, 75 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма] - С., представлявано от И. В. Д. Ревизионен акт /РА/ № Р-22221021001811-091-001/18.10.2021 г., поправен с акт за поправка № П – 22221021181753-003-001, в частта, потвърдена с Решение № 1997/30.12.2021г. на Директор на Дирекция „ОДОП“ – С. при ЦУ на Национална агенция за приходите, с която е ангажирана отговорността на дружеството на основание чл. 177 от ЗДДС за доставки в дан. период юли 2017г. по фактури, издадени от [фирма], както следва: за главницата над 46431.81лв., т.е. за разликата от един лев до посочения с РА размер на главницата за дан. период юли 2017г. и съответно за лихви над 19683.50лв., т.е. за разлика от 0.43ст. до определения с РА размер на лихвите за дан. период юли 2017г.

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА В ОСТАНАЛАТА ЧАСТ.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно - осигурителна практика“ - С. при ЦУ на Национална агенция за приходите разноски за юрисконсулт в размер на 4117.69лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 -дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ:

